

steren bare antyde, at man fra EU's side er parat til at gøre andet end bare håbe det bedste.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er altså ikke rigtigt. Vi har faktisk i EU, bl.a. på dansk foranledning, skærpet ruslandspolitikken. Lige siden 1991 har den været ført med en meget følsom hånd, fordi det var et skrøbeligt land, og fordi vi ikke ønskede, at Rusland skulle glide ud i borgerkrig osv. og blive opløst, som man frygtede i 1991.

Det er jo faktisk lykkedes Rusland at få styr på sin udvikling. I de sidste par år er den ikke gået i den retning og i det tempo, vi havde håbet, det er korrekt. Men udviklingen fortsætter, og derfor har vi skærpet ruslandspolitikken og siger, at der også må være modydelser, og en af de modydelser er, som fru Margrete Auken har konstateret, netop, at da Rusland gerne ville ind i WTO, ville vi til gengæld gerne have en Kyoto-underskrift. Det vil sige, at ruslandspolitikken faktisk er blevet skærpet. Nu hedder det noget for noget, og regeringens filosofi er nu også blevet den europæiske filosofi, når det gælder Rusland, og her er Tjetjenien helt givet også inde i billedet. Vi har altså skærpet ruslandspolitikken efter at have taget forsigtigt på den tidligere.

Kl. 12.10

Angående sejladsen i Østersøen er vi ganske enige. Jeg har rejst spørgsmålet i Østersørådet, det bliver rejst på de topmøder, vi har, og vi skal presse Rusland. Men vi skal lige være opmærksomme på, at der er andre end Rusland, der ikke ønsker dobbeltskrogede fartøjer, så det er en kamp at få udbredt det synspunkt, at vi vil have de enkeltskrogede fartøjer væk fra Østersøen. Men vi vil have dem væk.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 140

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil spørge, hvilken indflydelse udenrigsministeren og Udenrigsministeriet har i forbindelse med statsministerens besøg i Washington på fredag. Opfatter udenrigsministeren det som et regeringsanliggende, hvilke meldinger statsministeren skal komme med?

Der ligger i mit spørgsmål den positive tilgang til sagen, at jeg har et ønske om, at udenrigsministeren får meget stor indflydelse og dermed kan være med til at påvirke statsministe-

ren. Det er begrundet i, at udenrigsministeren har udtalt meget klart, at Den Internationale Straffedomstol og torturkonventionen var punkter, der skulle tages op i forbindelse med statsministerens besøg. Men statsministeren har været meget mere uklar, for nu at sige det diplomatisk, når vi har spurgt ham, om han vil drage de emner frem, og derfor spørger jeg udenrigsministeren: Er det et regeringsanliggende, hvor udenrigsministeren kan være med til at påvirke dagsordenen?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Hver eneste gang en minister repræsenterer Danmark, er det selvfølgelig et regeringsanliggende, fordi ministeren forpligter Danmark og naturligvis forpligter regeringen. Det siger sig selv.

Hvad angår statsministerens besøg hos Bush, er det sådan, at man selvfølgelig først i det sidste døgn op til selve mødet fastlægger den endelige dagsorden. Nogle af de ting, man 3 uger før mødet kunne ønske at sætte på dagsordenen, kan jo vise sig at være løst i mellemtiden, eller der kan være givet så klare signaler om dem, at de ikke længere er det væsentligste. Man skal prioritere, og man skal sørge for, at det, som ikke allerede er blevet sagt eller ikke allerede er tydeliggjort, bliver sagt eller bliver tydeliggjort.

Dagsordenen er naturligvis statsministeren prærogativ, nøjagtig som det er mit, når jeg møder min udenrigsministerkollega i Washington. Det er mig selv, der laver dagsordenen før mit møde med Colin Powell. På samme måde er det naturligvis også statsministeren, der til sidst tager stilling til: Hvad skal jeg sikre mig at komme igennem med, alt efter hvad der i øvrigt er gennemført?

Villy Søvnald (SF):

Tak for svaret, som jeg synes var klart – forstået på den måde, at det er et regeringsanliggende, når statsministeren repræsenterer Danmark. Det vil sige, at udenrigsministeren har mulighed for at øve indflydelse, idet jeg antager, at udenrigsministeren er tættere på statsministeren, end vi andre er.

I den forbindelse vil jeg godt spørge: Vil udenrigsministeren bruge sin position til at lægge maksimalt pres på statsministeren og Statsministeriet for at sikre, at netop de to punkter, jeg nævnte, altså Den Internationale Straffedomstol og torturkonventionen, kommer højt på dagsordenen? Udenrigsministeren kender jo